

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad
Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 10909-4/2019-ERU

V Jihlavě dne 10. prosince 2019

R o z h o d n u t í

Rada Energetického regulačního úřadu jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu ve zkráceném přezkumném řízení vedeném z moci úřední po přezkoumání rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 02117-21/2019-ERU ze dne 2. července 2019 (sp. zn. SLS-02117/2019-ERU), které nabylo právní moci 19. července 2019, jímž Energetický regulační úřad zamítl návrh společnosti MARSERVIS, s.r.o., se sídlem Vančurova 341, 357 35 Chodov, IČ: 468 86 061 (dále jen „navrhovatel“), zastoupené JUDr. Michalem Zsemletem, advokátem se sídlem Kardinála Berana 967/8, 301 00 Plzeň, na vydání rozhodnutí o uložení povinnosti společnosti Teplo Chodov, s.r.o., se sídlem Komenského 1077, 357 35 Chodov, IČ: 057 77 003 (dále jen „odpůrce“), uzavřít s navrhovatelem smlouvu o dodávce tepelné energie ve znění, které bylo přílohou návrhu, a dále zamítl návrh, aby Energetický regulační úřad podle § 96 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, upravil vzájemná práva a povinnosti navrhovatele a odpůrce při dodávce tepelné energie tak, aby byla zajištěna dodávka tepelné energie, a to na dobu neurčitou, v řízení za účasti města Chodov, se sídlem Komenského 1077, 357 35 Chodov, IČ: 002 59 349, a společnosti Karlovarská teplotárenská, a.s., se sídlem Na Výšině 348/26, 360 04 Karlovy Vary, IČ: 497 90 471, rozhodla podle § 98 ve spojení s § 95 odst. 6 a § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), po projednání v rozkladové komisi, ustanovené v souladu s § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

I. Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 02117-21/2019-ERU ze dne 2. července 2019 (sp. zn. SLS-02117/2019-ERU) se zrušuje a věc se vrací Energetickému regulačnímu úřadu k novému projednání.

II. Účinky tohoto rozhodnutí nastávají ode dne právní moci rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 02117-21/2019-ERU ze dne 2. července 2019 (sp. zn. SLS-02117/2019-ERU).

Odůvodnění:

I. Řízení o návrhu

Navrhovatel podal dne 7. února 2019 návrh na zahájení sporného řízení podle § 17 odst. 7 písm. a) energetického zákona o uzavření smlouvy o dodávce tepelné energie, čehož se domáhal po odpůrci jakožto držiteli licence na rozvod tepelné energie pro vymezené

území „Chodov“, které zahrnuje propoj z horkovodu Vřesová - Karlovy Vary obsahující předávací stanici a související technologie. Navrhovatel uvedl, že se realizace dodávek domáhá pro jejich další dodávku, přičemž jeho požadavek má oporu v § 76 odst. 1 energetického zákona. Navrhovatel v tomto ohledu odkázal na předcházející řízení, která před Energetickým regulačním úřadem vedl, a to i proti předchozímu provozovateli Sokolovská uhelná, právní nástupce, a.s. Ohledně skutkového stavu věci a právní argumentace navrhovatel odkázal na svá předchozí podání, když dále poukázal na stanovisko společnosti Karlovarská teplárenská a.s. z 23. ledna 2019.

Navrhovatel uvedl, že zdrojem tepelné energie je Teplárna Vřesová provozovaná společností Sokolovská uhelná, právní nástupce, a.s., z něhož je tepelná energie do města Chodov vedena horkovodním napaječem, navrhovatel by ovšem chtěl dodávky realizovat předmětným propojem vedoucím mezi oběma horkovody, tj. z horkovodu Vřesová - Karlovy Vary. Odpůrce jakožto provozovatel propoje nicméně žádosti o uzavření smlouvy dne 10. května 2017 nevyhověl. Navrhovatel uvedl, že není relevantní argumentace, že odpůrce není s vlastníkem horkovodu Vřesová – Karlovy Vary, společností KAREL HOLOUBEK – Trade Group a.s., v žádném právním vztahu, neboť je na něm, aby si zajistil dodávku tepelné energie, přičemž žádné technické důvody takovému řešení nebrání. Navrhovatel v tomto ohledu odkázal na listinné podklady ve spise sp. zn. SLS-04329/2014-ERU a zdůraznil, že veškeré požadavky § 76 odst. 1 energetického zákona jsou splněny. Navrhovatel označil za potenciálního vedlejšího účastníka řízení společnost Karlovarská teplárenská, a.s., jakožto vlastníka paralelního horkovodu, a uvedl, že vedlejším účastníkem nemůže být město Chodov, neboť jejich subjektivních práv se spor netýká.

Energetický regulační úřad uvědomil dne 28. února 2019 společnosti Karlovarská teplárenská, a.s., KAREL HOLOUBEK – Trade Group a.s. a město Chodov o možnosti přihlásit se jako účastník sporného řízení. Jako účastník řízení se nepřihlásila pouze společnost KAREL HOLOUBEK – Trade Group a.s.

Odpůrce se k návrhu na zahájení řízení vyjádřil podáním ze dne 25. března 2019, v němž uvedl, že navrhovatel svá tvrzení nedokládá žádnými důkazy, k čemuž odkázal na svá vyjádření v předchozích řízeních (ze dne 23. března 2018 a 23. července 2018). Odpůrce nesouhlasí s tím, že by § 76 odst. 1 energetického zákona dával navrhovateli právo domáhat se uzavření smlouvy na dodávku tepelné energie jinou přepravní cestou než dosud, přičemž není prokázáno, že by to přineslo snížení ceny tepelné energie. Odkázal dále na změnu stanoviska společnosti Karlovarská teplárenská, a.s., a zdůraznil strategický zájem vlastníka zařízení na pokračování dodávek skrze přivaděč Vřesová – Chodov.

Odpůrce dále uvedl, že navrhovatel zastává „osobitou interpretaci“ § 76 odst. 1 energetického zákona, jelikož energetický zákon nepodporuje obchodování s tepelnou energií a dodavatelem může být pouze výrobce nebo distributor tepelné energie. Překupování tepelné energie by mohlo být vnímáno jako nedovolené podnikání. Je proto s podivem, že možnost realizace dodávek takovým způsobem již Energetický regulační úřad jednou připustil, a to v řízení sp. zn. SLS-04329/2014-ERU. Správní orgán podle odpůrce rozhoduje bez respektu k právu a pouze na základě neúplných skutkových zjištění.

II. Napadené rozhodnutí

Rozhodnutím č. j. 02117-21/2019-ERU ze dne 2. července 2019 Energetický regulační úřad rozhodl o zamítnutí návrhu navrhovatele na uložení povinnosti odpůrci uzavřít smlouvu o dodávce tepelné energie, jakož i návrhu eventuálním.

Energetický regulační úřad konstatoval, že dodávka tepelné energie do města Chodov je realizována prostřednictvím přivaděče provozovaného navrhovatelem, přivaděč sousední provozuje společnost KAREL HOLOUBEK – Trage Group, a.s., přičemž v rámci havarijních dodávek byla tepelná energie do Chodova dodávána i skrze něj, jelikož oba přivaděče jsou propojeny právě zařízením provozovaným odpůrcem. V tomto ohledu nejsou pochybnosti o dostačující kapacitě tohoto přivaděče, přičemž Energetický regulační úřad uvedl, že podmínky § 76 odst. 1, resp. § 77 odst. 1 energetického zákona navrhovatel splňuje. Energetický regulační úřad dále uvedl, že je nutno zohlednit specifika případu, kdy navrhovatel a odpůrce již mezi sebou mají uzavřenu smlouvu o dodávkách tepelné energie, což ovšem nepředstavuje překážku uzavření smlouvy. Energetický regulační úřad především uvedl, že zásobování tepelnou energií má lokální charakter, při realizaci dodávek dle návrhu by nastala situace, kdy by navrhovatel nebyl připojen bezprostředně k výrobcí tepelné energie a odpůrce by musel mít ošetřen smluvní vztah s dalším subjektem. Energetický zákon však nepočítá s kategorií obchodníka s tepelnou energií, přičemž pokud by byla uzavřena smlouva o dodávce tepelné energie dle návrhu, byla by společnost KAREL HOLOUBEK – Trade Group, a.s., fakticky obchodníkem.

Energetický regulační úřad uzavřel, že odpůrce je v současné době provozovatelem přivaděče Vřesová – Chodov, nicméně v případě dodávek z jiného přivaděče by musel uzavřít smlouvu s provozovatelem tohoto přivaděče. Tím by Energetický regulační úřad rozhodoval nad rámec § 17 odst. 7 písm. a) i § 96 odst. 3 energetického zákona, jelikož splnění povinnosti odpůrce by bylo vázáno na podmínku, kterou by nebyl schopen ovlivnit.

Rada obdržela dne 9. října 2019 podnět navrhovatele na přezkoumání uvedeného rozhodnutí, v němž navrhl jeho zrušení. Navrhovatel uvedl, že se svých nároků již dlouhou dobu domáhá u Energetického regulačního úřadu marně, nicméně proti rozhodnutí ze dne 2. července 2019 rozklad nepodal, jelikož „neměl důvěru v nestrannost rozhodování Rady Energetického regulačního úřadu“, která byla dle jeho slov dána především osobou pana Ing. Vladimíra Vlka, který v jiném případě týkajícím se společnosti MARSERVIS, s.r.o., činil kroky, které nebylo možné hodnotit jinak než jako minimálně nestandardní a nemající oporu v procesním právu. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje navrhovatel především v tom, že Energetický regulační úřad konstatoval splnění veškerých podmínek podle § 76 odst. 1 energetického zákona, ale nutnost zamítnutí návrhu následně dovodil z důvodů neprávnických. Energetický regulační úřad však nemůže svévolně rozhodovat, kdy nároku vyhoví a kdy nikoliv, specifické mimoprávní okolnosti takový postup neodůvodňují. Navrhovatel označil za nepravdivé tvrzení, že *„mezi navrhovatelem a odpůrcem je již jedna smlouva o dodávce tepelné energie uzavřena, a na základě této smlouvy potom probíhají dodávky tepelné energie prostřednictvím přivaděče Vřesová – Chodov“*, jedná se o smlouvu ve vztahu k propoji a ještě pouze pro havarijní dodávky. Stejně tak je nepravdivé, že *„navrhovatel není přímo připojen k výrobcí tepelné energie“* a že odpůrce *„je přímo připojen k výrobcí tepelné energie“*. Navrhovatel poukázal, že se nedomáhá po odpůrci uzavření smlouvy z titulu obchodování s tepelnou energií, přičemž pokud je to tvrzeno ve vztahu ke společnosti KAREL HOLOUBEK – Trade Group, a.s., jedná se o nepochopení problematiky dodávek tepelné energie ze strany pracovníků Energetického regulačního úřadu. Skutečnost, že odpůrce by musel zajistit tepelnou energii, není překážkou vyhovění návrhu, navíc není zřejmé, na základě čeho ke svým závěrům správní orgán došel.

III. Zkrácené přezkumné řízení

Podle § 94 odst. 1 věty první správního řádu v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy.

Podle § 97 odst. 3 správního řádu rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu.

Podle § 98 správního řádu, jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3 téhož zákona.

Rada po přezkoumání rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 02117-21/2019-ERU ze dne 2. července 2019 na základě podnětu navrhovatele a doporučení rozkladové komise dospěla k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, přičemž tento rozpor je zjevný ze samotného obsahu uvedeného rozhodnutí, jelikož nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá v právních vadách rozhodnutí z hlediska přijetí právních závěrů, které jsou v rozporu s energetickým zákonem, jakož i v procesních vadách stíhajících napadené rozhodnutí.

Rada předně uvádí, že účastníci řízení podle § 141 správního řádu by se měli především soustředit na plnění svých procesních povinností (zejména ve smyslu specifikace předmětu sporu a unesení břemen tvrzení a důkazního) a vůči správnímu orgánu činit podání, jejichž obsah bude právně relevantní a náležitě podložený. V tomto ohledu není zřejmé, proč navrhovatel do svého podnětu na přezkum rozhodnutí vtělil rozsáhlou pasáž o údajné nemožnosti domoci se u Rady Energetického regulačního úřadu kvůli osobě jednoho bývalého radního zákonného rozhodnutí, když to jednak není ve vztahu k přezkumu tohoto rozhodnutí naprosto relevantní a především navrhovatel z těchto tvrzení nedovozuje žádné konsekvence pro svůj další postup. Rozhodně totiž nelze odůvodňovat neučinění procesního úkonu tím, že by patrně nebyl úspěšný, a to z údajných nestandardních pohnutek. Stejně tak by se na řádnou právní argumentaci měl soustředit odpůrce a nezasílat namísto ní správnímu orgánu svá subjektivní a nepodložená hodnocení, že správní orgán rozhodoval „bez respektu k právu“, viz podání odpůrce z 25. března 2019.

S ohledem na posouzení zákonnosti rozhodnutí č. j. 02117-21/2019-ERU ze dne 2. července 2019 lze konstatovat, že toto bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, přičemž odůvodnění tohoto rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, když některé jeho závěry jsou nepřezkoumatelné a jiné nemají zřejmou souvislost se skutkovým stavem věci.

Předně je nutno do jisté míry dát za pravdu námitkám navrhovatele ohledně nepravdivých tvrzení v napadeném rozhodnutí, které s ohledem na jeho narativní část Rada nepovažuje za snahu zkreslit skutkový stav věci, nicméně nepochybně dokládají nedostatečné seznámení se správního orgánu se skutkovým stavem. Zjevně neodpovídá skutečnosti tvrzení (str. 8), že navrhovatel s odpůrcem má uzavřenou smlouvu, na jejímž základě probíhají dodávky prostřednictvím přivaděče Vřesová – Chodov, ani tvrzení, že odpůrce je provozovatelem tohoto přivaděče (str. 10), tím je zjevně navrhovatel. Stejně tak není pravdou, že by navrhovatel nebyl připojen ke zdroji tepelné energie (str. 9), neboť je připojen

k Teplárně Vřesová, nadto tento argument není v kontextu napadeného rozhodnutí relevantní, protože tuto situaci (odebírání tepelné energie jedním držitelem licence na rozvod tepelné energie prostřednictvím jiného distributora) označuje prvostupňový správní orgán dále za specifickou a dovozuje z ní důvody pro zamítnutí podaného návrhu. K tomu Rada na tomto místě poznamenává, že se jedná v oblasti teplárenství o situaci zcela běžnou a tedy rozhodně ne specifickou, kdy standardně dochází k tomu, že je tepelná energie ze zdroje až ke konečnému zákazníkovi dopravována postupně více provozovateli jednotlivých rozvodných tepelných zařízení. Ve výše uvedeném smyslu není z napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, jak Energetický regulační úřad vyhodnocoval otázku vlastnických práv města Chodov a k čemu měly směřovat závěry v této souvislosti citovaných judikátů, Rada zde nespatřuje žádné dotčení vlastnických práv ve vztahu k zařízením, která tak jako tak navrhovatel v současnosti provozuje, především jí není zřejmé, jak souvisí se spornou kontrakční povinností.

Napadené rozhodnutí dále trpí nepřezkoumatelností ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z něj nelze dovodit jednoznačné právní důvody, které prvostupňový správní orgán k zamítnutí návrhu vedly, s výjimkou toho, že Energetický regulační úřad zjevně převzal podstatnou část vyjádření odpůrce ze dne 25. března 2019 (včetně neodpovídajícího odkazu na právní doktrínu) za nosnou část svého odůvodnění. V rozhodnutí Rada postrádá jednoznačnou identifikaci právního důvodu, pro který bylo možno návrhu navrhovatele nevyhovět. A to především s ohledem na to, že při splnění podmínek podle § 76 odst. 1, resp. § 77 odst. 1 energetického zákona, je nutno žadateli o uzavření smlouvy o dodávkách tepelné energie vyhovět, jelikož v případě splnění stanovených podmínek má příslušný držitel licence zákonnou povinnost smlouvu uzavřít, přičemž právě realizace této povinnosti je vlastním předmětem řízení, a pokud povinnost existuje, lze dále vést spor pouze ohledně obsahu takového právního vztahu. Ke korekci případných nepřiměřených či věcně neodpovídajících smluvních ujednání pak slouží ustanovení § 96 odst. 3 energetického zákona, kdy konkrétní podoba navrhovaných smluvních ustanovení nikdy nemůže vést k zamítnutí návrhu ve sporném řízení, jelikož Energetický regulační úřad je povinen případně podaný návrh modifikovat. Z tohoto důvodu také Rada považuje za nadbytečný eventuální návrh navrhovatele, neboť v souladu s § 96 odst. 3 energetického zákona musí Energetický regulační úřad ve sporném řízení zjevně postupovat i bez návrhu.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí pak bylo do určité míry i vnitřně rozporné, a to v otázce hodnocení smluvních vztahů mezi navrhovatelem a odpůrcem. Radě není v tomto ohledu zcela zřejmé, o jaké smlouvě se prvostupňový správní orgán konkrétně vyjadřoval, v tomto bodě rozhodnutí nic konkrétního neuvádí. Z kontextu lze soudit, že se jedná o smlouvu o havarijních dodávkách tepelné energie prostřednictvím propoje mezi oběma přivaděči. Energetický regulační úřad uvedl, že otázku této smlouvy ve vztahu k projednávanému návrhu již posuzovala předsedkyně Energetického regulačního úřadu v předcházejícím řízení, a vyslovil závěr, že její existence není překážkou uzavření navrhované smlouvy. Následně od strany 12 však Energetický regulační úřad začal tuto otázku znovu hodnotit, nicméně způsobem, na základě něhož nelze přezkoumat, jaké závěry chtěl vyjádřit a zda jsou správné. Na str. 12 tak prvostupňový správní orgán konstatuje, že kontrakční povinnost odpůrce byla splněna, aniž by bylo zřejmé, o jaké hovoří, zda o navrhované povinnosti či smlouvě na havarijní dodávky tepelné energie, ani to, jak tyto závěry mohou obstát s předešlými výše uvedenými (neboť v rozporu s nimi Energetický regulační úřad explicitně říká, že povinnost veřejné služby je splněna stávající smlouvou). Stejně tak není zjevný smysl konstatování, že navrhovatel si nemůže zvolit způsob, jakým

budou dodávky zajišťovány. Pokud se jedná o realizaci dodávek jím provozovaným zařízením, tak je to zjevně právě tento držitel licence, který za jeho provozování odpovídá. Pokud se jedná o práva přístupu k zařízení jiného držitele licence, tak navrhovatel není připojen k zařízení odpůrce dvojím způsobem, protože jím provozovaný horkovodní přivaděč je připojen k Teplárně Vřesová a dále k propoji provozovanému odpůrcem. Radě nezbyvá než konstatovat, že tyto pasáže odůvodnění neumožňují rekonstruovat smysluplné důvody, na základě nichž prvostupňový správní orgán došel k výroku rozhodnutí.

Výše popsané vady představují vady procesního charakteru, které by patrně za všech okolností nemusely vést ke zrušení rozhodnutí v rámci přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu, pokud by z rozhodnutí vyplýval nějaký přezkoumatelný důvod, proč bylo takto rozhodnuto, a s rozhodnutím jako takovým by bylo možno se ztotožnit. Rada však v napadeném rozhodnutí závěry odůvodňující takový postup neshledala, naopak má za to, že Energetický regulační úřad založil své rozhodnutí na mylném výkladu § 76 odst. 1 energetického zákona, a to přesto, že konstatoval splnění veškerých podmínek ze strany navrhovatele.

K tomu lze uvést, že § 76 odst. 1 a § 77 odst. 1 energetického zákona v zásadě představují zrcadlově obrácená ustanovení (z hlediska odběratele a držitele licence), která se obsahově shodují. Zákon přitom nerozlišuje mezi právem na připojení ke zdroji tepelné energie či rozvodnému tepelnému zařízení na straně jedné a právem na uzavření smlouvy o dodávkách tepelné energie na straně druhé, což plyne právě ze skutečnosti, že v rámci trhu s tepelnou energií nefigurují subjekty vykonávající činnost obchodu, tj. držitel licence je povinen odběratele ke svému zařízení připojit a zároveň s ním uzavřít smlouvu o dodávkách. Jak ale plyne ze znění předmětného ustanovení („uzavřít smlouvu o dodávce tepelné energie, na základě které zajistí dodávku tepelné energie“), držitel licence na výrobu či rozvod tepelné energie je nejen povinen uzavřít s žadatelem splňujícím stanovené podmínky smlouvu ve smyslu § 76 odst. 3 energetického zákona, ale též mu zajistit dodávku tepelné energie.

Jinak řečeno, zákon stojí na předpokladu, že každý držitel licence na výrobu a rozvod tepelné energie odběratelům dodávku tepelné energie zajistí, přičemž zákon neříká, jakým způsobem tak má učinit. Je pochopitelné, že pokud držitel licence provozuje pouze rozvodné tepelné zařízení bez vlastního zdroje, musí si tepelnou energii zajistit u držitele jiné licence, takový postup je při dodávkách tepelné energie zcela standardní. Podle § 91 odst. 12 písm. a) energetického zákona přitom jedná, kdy držitel licence neuzavře smlouvu o dodávkách tepelné energie anebo nezajistí dodávku tepelné energie, představuje protiprávní jednání naplňující formální znaky skutkové podstaty přestupku a s takovým držitelem licence by bylo namístě zahájit přestupkové řízení.

Z § 76 odst. 1 energetického zákona zcela nepochybně vyplývá, že pokud je určitý subjekt držitelem licence na výrobu nebo rozvod tepelné energie, musí si být nepochybně vědom, že jeho povinností je zajištění dodávky tepelné energie, a pokud tuto povinnost plnit nehodlá, je otázkou, proč by o udělení licence žádal. V tomto ohledu jsou závěry prvostupňového správního orgánu nepochopitelné právě v kontextu specifických skutkových okolností případu, kterými je udělení licence na rozvod tepelné energie pro zařízení o délce přibližně 20 metrů, které propojuje dva horkovodní přivaděče. Pokud Energetický regulační úřad při udělení licence a odpůrce při podání žádosti o ní zjevně sdíleli náhled, že se jedná o rozvodné tepelné zařízení ve smyslu § 2 odst. 2 písm. c) bod 11. energetického zákona, je namístě položit si otázku, jakým způsobem může být v tomto konkrétním případě rozvod

tepelné energie zajišťován. Jelikož předmětný propoj vede toliko mezi dvěma horkovody, jediným představitelným způsobem jeho využívání a tudíž jediným představitelným způsobem vykonávání licencované činnosti je doprava teplotního média či předání tepelné energie mezi těmito horkovodními přivaděči. Pokud licencovanou činnost držitel licence nevykonává, je namíste uvažovat o zrušení licence podle § 10 odst. 3 písm. a) energetického zákona. Přesto Energetický regulační úřad bez konkrétního právního důvodu rozhodl, že tento jediný způsob výkonu licencované činnosti držitel licence není povinen provádět.

V uvedené věci se každopádně nejedná o žádný obchod s tepelnou energií, jak Energetický regulační úřad tvrdí. Za takovou činnost by bylo možné považovat nakupování a následný prodej tepelné energie bez provozování konkrétního teplotního zařízení či uskutečňování dodávky svým jménem prostřednictvím cizího zařízení. O takový případ se zde nejedná, protože navrhovatel požaduje dodávky tepelné energie od odpůrce v postavení držitele licence, který je podle § 76 odst. 1 energetického zákona povinen je zajistit. Pokud je bude muset zajistit od jiného držitele licence na rozvod tepelné energie, bude muset od něj tepelnou energii nakoupit, ale ta mu bude dodána z rozvodného zařízení příslušného držitele licence, ani tuto činnost zjevně nelze za obchod ve vlastním slova smyslu označit, ale jedná se o rozvod tepelné energie, jehož nedílnou součástí je nejen připojení k rozvodnému zařízení, ale též zajištění tepelné energie. Závěry obsažené na str. 9 rozhodnutí jsou v tomto ohledu nesrozumitelné, kdy prvostupňový správní orgán na jednu stranu uvedl, že tepelná energie je dodávána provozovatelem rozvodného zařízení, k němuž je zákazník připojen (což je zjevně i tento případ), a že stejná je situace v dané věci, kdy navrhovatel není připojen ke zdroji, ale k odpůrci (patrně tedy jeho rozvodnému zařízení). Uvedený druhý závěr prvostupňového správního orgánu byl zjevně neodpovídající, protože dodávek z rozvodného zařízení odpůrce se navrhovatel teprve domáhá v tomto řízení, nadto není zřejmé, z jakých důvodů by podle něho nemohl být jeden provozovatel rozvodného zařízení připojen k rozvodnému zařízení jiného subjektu, to by odporovalo již definici v § 2 odst. 2 písm. c) bod 5. energetického zákona, podle níž může být odběratelem i distributor. Stejně tak není správný závěr na str. 10, že obchodníkem s tepelnou energií by se fakticky stala společnost KAREL HOLOUBEK – Trade Group, a.s., ta je zjevně držitelem licence na rozvod tepelné energie, pouze by tepelnou energii ze svého rozvodného zařízení dodávala jinému distributorovi k další dodávce, což je v souladu s uvedeným ustanovením.

V daném případě pak nejde ani o zasahování do smluvních vztahů odpůrce s třetími subjekty. Jednak se navrhovatelův návrh přímo jakéhokoliv jiného smluvního vztahu netýká a především povinnost zajistit dodávku tepelné energie při splnění stanovených podmínek vyplývá odpůrci přímo z § 76 odst. 1 energetického zákona, přičemž zákon nestanoví způsob zajištění této povinnosti, věc je ponechána na úvaze držitele licence. Rada v tomto ohledu nepopírá případnou relevanci skutečnosti, kdy by potřebnou tepelnou energii nebyl dodavatel z objektivních příčin schopen zajistit, ale v napadeném rozhodnutí nebyly uvedeny žádné skutečnosti, z nichž by se taková okolnost podávala.

S ohledem na výše uvedené tedy Rada konstatuje, že z napadeného rozhodnutí se nepodává žádný důvod, který by odůvodňoval jeho výrok, kterým byl návrh o uložení povinnosti uzavřít smlouvu o dodávkách tepelné energie zamítnut. Rada přitom neposuzovala celý předmět sporu a nečiní tedy závěr o tom, že návrhu navrhovatele bude vyhověno, nicméně prvostupňový správní orgán by jej primárně měl posoudit v souladu s právními předpisy a nevytvářet konstrukce, které jsou v rozporu s energetickým zákonem i podobou fungování trhu s tepelnou energií.

Ohledně účinků rozhodnutí v přezkumném řízení ve smyslu § 99 správního řádu Rada uvádí, že v posuzované věci je třeba aplikovat odstavec 1 uvedeného ustanovení, podle něhož „účinky rozhodnutí v přezkumném řízení mohou nastat zpětně od právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí anebo od právní moci nebo předběžné vykonatelnosti rozhodnutí v přezkumném řízení. V rozhodnutí, jímž se ruší nebo mění přezkoumávané rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, správní orgán s ohledem na obsah přezkoumávaného rozhodnutí určí, odkdy nastávají jeho účinky“, neboť se nejedná o případ uvedený v odst. 2 a 3 citovaného paragrafu, tj. přezkoumávaným rozhodnutím nebyla žádnému z účastníků řízení uložena žádná povinnost ani přiznáno žádné subjektivní právo. Vzhledem k tomu jsou právní účinky tohoto rozhodnutí stanoveny od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, neboť jelikož toto rozhodnutí bylo z hlediska právních důvodů nezákonné, je namístě ho zrušit s účinky, jako by vydáno nebylo, přičemž v daném případě přezkoumávané rozhodnutí nevyvolalo v právní sféře účastníků řízení žádné pozitivní právní následky, které by bylo nutno z hlediska ochrany dobré víry zachovat do doby vydání tohoto rozhodnutí.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí mohou účastníci řízení podle § 152 odst. 1 správního řádu podat rozklad k Radě Energetického regulačního úřadu do 15 dnů od jeho doručení. Lhůta pro podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

Ing. Stanislav Trávníček, Ph.D., v. r.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

MARSERVIS, s.r.o., prostřednictvím JUDr. Michala Zsemmlera
Teplo Chodov, s.r.o.
město Chodov
Karlovarská teplotárenská, a.s.